Ч. 127 Субота 8 (21) червня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Порядок першого соймового засїданя. — Подорож наслїдника престола до Анґлиї. — Смерть саского короля.)

Після розісланого порядку дневного, на першім засїданю Сойму в сю суботу, мають відбути ся ось які важнїйші перші читаня:

в справі виконуваня надзору над господаркою громад і репрезентаций повітових після обовязуючих законів;

в справі прилучення Залубинець до Нового Санча;

в справах шкільних справоздань Ради шкільної краєвої за рік 1900 і 1901;

в тихже справах о уділюване запомог з ласки і пенсий вдовам по народних учителях;

в справі буджету предложеня за р. 1902;

в справі виконуваня патронату над спілками щадничими і позичковими;

в справі вибиваня і помору безрог;

в справі перенесеня громад: Кугаїв, Гонятичі і Вербіж до львівского повіту.

Дальше відбуде ся перше читане, між иньшими отсих посольских внесень:

п. Барвіньского, о засноване рускої ґімназиї в Станіславові;

п. Олесницкого, в справі заснованя руского університету у Львові;

п. Могильницкого, в справі знесеня патенту з р. 1854;

п. Стапіньского і Жардецкого, в справі зміни законів: ловецкого і дорогового.

Початок засїданя о год. 11 рано.

Архикнязь Франц Фердинанд, котрий яко представитель цісаря возьме участь в коронацийних торжествах в Льондонї, виїде там в неділю дня 23 с. м. вечером. Архикнязь всяде в Бенешові до поїзду, ідучого з Праги, в котрім буде находити ся его дружина. Архикнязя будуть в подорожи проводити: ґенерал Костіц, кн. Генрик Ліхтенштайн, ґр. Фестетіч, кн. Павло Сапіґа і ґр. Фердинанд Букоа. До повненя почетної служби при архикнязю в часї его побуту в Льондонї призначено льорда Денбіґа і войскового атташе анґлійскої амбасади у Відни підполковника Фергольма. Визначенє льорда Денбіґа до почетної служби при архикнязю єсть доказом великої вічливости короля Едварда. Родина льорда Денбіґа має між иньшими і титул ґр. Габсбурґів і походить від предка нашого цісаря, Рудольфа Габсбурґского.

Король саский, Альберт, помер вчера вечером о годинї 8-ій. Король Альберт уродив ся 1828 р. Був сином короля Йоана, по котрім вступив на престол 1873 р. Від молодости любував ся в войсковім званю. Брав участь у війнї з Данією 1848 і 1849 роцї. В р. 1866 доводив саскою армією по стороні Австриї против Прусаків. По тій війнї Саксонія увійшла до північно-німецкого союза. В р. 1870 і 1871 брав участь у війнї нїмецко-французскій і доводив корпусом саским, а відтак по битві під Седаном, четвертою саскою армією. Король Альберт не був приклонником пруского верховодства в Німеччинї, але отверто против него не виступав. Король помер бездітно, его наслїдником буде молодший брат Юрий, котрого дочка єсть женою архикнязя Оттона. Король Альберт помер в замку Сибільлєнорт під Вроцлавом на пруськім Шлезку.

Новинки.

Львів дня 20-го червня 1902.

— **Загальні збори равскої філїї товариства „Просьвіта“** відбудуть ся дня 26-го с. м. в Раві рускій о 1 год. в полудне в салях виділу повітового з отсим порядком: 1) о 10 год. перед полуднем служба Божа в парохіяльній церкви; дальше в салях: 2) відкрите зборів; 3) звіт філїяльного виділу і дискусия над ним; 4) слово відпоручника головного виділу; 5) вибір нового філїяльного виділу; 6) реферат о товаристві „Просьвіта“; 7) інтерпеляциї, домаганя і внесеня участників в справах просьвітно-економічних; 8) впис нових членів і закінченє зборів.

— **Воздушна труба** наробила страшенної шкоди в Бережанах. Дня 20-го с. м. около пів до 9-ої год. перед полуднем звіяв ся вихор і воздух з нечуваною силою і скоростию став крутити ся довкола і так творив трубу більше менше на 20 метрів в промірі широку, в котрій з нечуваною скоростию літали дерева, галузе, цеглы, гонти і т. п. Найбільше потерпіли три хати пекаря Шосткевича, котрі рознесло аж до самого споду. Фото-

80) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)

(Дальше.)

Мена добачив ослону, з котрої Паакер впав був на долину, вилїз крізь вікно, і попробував ногами, чи дерево ще добре держить ся, та переконав ся, що оно ще досить сильне, щоби на нїм могло постояти кількох людий.

Він став розглядати ся, подивив ся з як найбільшою увагою на той конець будинку, котрий ще поломінь не обняла була, а відтак крикнув на весь голос: Таже то огонь підкладає чиясь злобна рука! Подиви ся! Онтам сидить якийсь чоловік і підпалює будинок!

Чим скорше влїз він назад до комнати, повної диму, вхопив сагайдак і лук короля, що їх сам був повісив над его постелию, поклав стрілу на тятиву, мірив довго, а палїй лиш крикнув, і перевернув ся неживий.

Пізнїйше знайдено карлика Нему зі стрілою поводатора в самім серци. Він, підложивши огонь під комнати Бент-Анати, підпалив ще й то крило палати, в котрім спав приятель Уарди, Рамері, з другими синами короля.

Мена вилїз знову крізь вікно, і попробував вистаючу ослону.

Комната фараона наповняла ся щораз більше димом, а полумінь почала вже добувати ся крізь шпари межи дилями.

З надворку і в серединї палати счинив ся рух.

— Горить! Горить! Палїї! Ратуйте! Ратуйте короля! — кричав рудий бородач, за котрим біг відділ борзо розбудженої прибочної сторожі.

Уарда вбігла до палати, щоби закликати Бент-Анату, котрої комнати знала.

Король вилїз був за Меною на ослону, і крикнув до вояків: Половина з вас нехай іде до середини, і старає ся виратувати насамперед княгиню, друга половина нехай не допускає огню до полудневого кінця. Я буду старати ся туди перейти!

Але підпал, котрий Нему був підложив, вже розгорів ся, та й там стала вже показувати ся полумінь, котру вояки старали ся всїма силами угасити. Їх голосні крики мішали ся з тріскотом та палахкотїнем пожежі, що нищила сухе дерево, та з голосами труб і бубнів, що будили войско.

Тепер показали ся і князї у вікнах. Они повязували з собою свої плащі, і спускали ся по них на долину.

Рамзес відозвав ся до них, додаючи їм відваги, але й побачив, що єму самому годї видобути ся, бо ослона, на котрій стояв, хоч і досить була широка та ішла довкола будинку, але була що десять кроків перервана на віддаль довготи чоловіка. А до того й огонь ширив ся дуже борзо і довкола него та его товаришів сипались искри як полова, коли молотільник підкидає збіже віячкою.

— Нанесїть солому тут на долинї, — приказав Рамзес грімким голосом. — Лиш скоком на долину можемо виратувати ся!

Ясна полумінь бухнула з комнати короля. Годї було туди вертати; але анї Рамзес, анї Мена не стратили притомности.

Коли Мена побачив, що вже одинайцятий князь спустив ся на землю, приложив він руки до рота і крикнув до Рамері'го, котрий яко послїдний хотів спускати ся: Витягни шнур на гору і уважай, що-б не знищив ся, аж я прийду.

Рамері послухав его, і заким ще Рамзес міг того не допустити, перескочив Мена з одної части ослони на другу.

Королеви і князям, що на то з долини дивили ся, аж кров застигла в жилах, коли Мена відважив ся ще й другий раз так скочити. Лиш о волос, а була би его стрітила така сама судьба, як его смертельного ворога Паакера.

Підчас коли ті, що на то дивили ся, аж дух в собі заперли, і анї словом не могли відозвати ся, коли дерево, пукаючи від огню, тріщало, і чути було лоскіт падаючих бальків, а здалека нїс ся голос якогось еройского хору, що з табору ишов на місце пожежі, клячала Неферт, котру розбудив був малий Шерау, на земли, і молила ся з цїлої душі до ратуючих богів. Єї очи слїдили при тім за кождим скоком свого мужа, а она, щоби не крикнути,

ґрафічна робітня „Гелена“ щезла зовсім, а з каменички поручника Гізля зірвала труба бляшаний дах з кроквами і коминами, та понесла его на 300 метрів далеко. Сад дра Скибіцкого і п Костецкого знищило зовсім і повиривало дерева з корінем. Реальність руского товариства „Надія“ труба також ушкодила, зірвавши цїлий дах з неї. Так само сильно ушкоджена реальність адвоката дра Чайківского. В реальности Блашкевича зірвало три дахи, а родина сторожа всіла лиш якимсь чудом виратувати ся. Цїлі Бережани представляють образ великого знищеня; доми стоять без. дахів, в садах дерева повиривані або поломані, без галузя і листя. Найбільше потерпіли передмістя Ізабелївка і Адамівка, де стоїть кількадесять домів більше або менше ушкоджених. Також і на передмістю місточка есть кілька домів ушкоджених, а одну цегольню таки зовсім рознесло.

— Дощі, снїги і повінь. З ріжних сторін монархії доносять про великі зливи. Коло Будівиць в Чехії горішна Велтава так прибула, що вода позаливала значні простори. З Кракова доносять також, що Висла значно прибула. В Ческім лїсї упали великі снїги.

— Будова шляху доїздового з Підзамча до нової різницї міскої розпічне ся ще в тім місяци. В суботу відбуло ся в маґістратї отворене оферт. В означенім термінї і часї вплинула лише одна оферта, спілки двох інжинїрів Лешкевича і Жабокрицкого. Оферта ся буде мабуть припята, понеже дає 5 процент опусту. Кошт будови тої зелїзницї виносить 195.000 кор.

— Нові трамваї у Львові. Електрична комісия вислала до мінїстерства пляни нових шляхів електричного трамваю у Львові, аби по затвердженю сих плянів можна приступити до вступних робіт. Нові трамваї мають вести: від віденьскої каварнї до нової різницї, від віденьскої каварнї до янівского кладовища і від рога ул. Паньскої і Зеленої через ул. Кохановского до Личаківского кладовища і на Погулянку.

— Фальшиві банкноти. З Праги доносять, що підчас перебудови якогось дому, найдено замуровану в стїнї пачку зі 180 банкнотами по 100 злр. Коли точно переглядано банкноти, показало ся, що они підроблені, але так зручно, що лише вправне око касиера могло би їх відріжнити від правдивих. В сїй справі заряджено слїдство.

— Щасливе уратоване дитини. В ул. Льва Сапіги о мало що не переїхав вчера пополудни віз трамваю електричного 3-лїтну дитину кравця Зібля, котра нагле під над'їзджаючий трамвай надлетїла. Лише завдяки незвичайній притомности моторового, котрий завчасу зміг віз задержати, удало ся щасливо уратувати дитину від неминучої смерти.

— Люба жінка. В Татарах, повіта самбірского, відобрав собі жите через повішене господар Гриб, а історія причини сеї смерти була така. Гриб сварив жінку за якісь любовні зходини, а відтак і хотїв еї вдарити. Жінка утїкла на під і упала звідтам до стайнї просто на корову і пробила собі па розї стегло. Ся пригода як і все разом так вплинуло на Гриба, що він аж вкінци повісив ся.

— Значна згуба. Шмерль Ляндав, купець з Перемишля, їдучи вчера пополудни трамваєм електричним з міста на дворець, згубив чорний шкіряний пуларес з квотою 320 корон.

— Сиямский наслїдник престола має намір оженити ся з одною з европейских княгинь. Вибір его серця упав на інфантку іспаньску Марию Тересу, котру пізнав і в котрій залюбив ся в часї послїдного побуту свого в Мадридї підчас торжеств коронацийних, в яких брав участь яко заступник батька свого. Інфантка, як кажуть сьвідомі, на любов азийского князя відповідає рівним чувством.

— Наслїдки катастрофи на Мартинїцї. Анґлїйский учений, проф. Корман Льокієр, утверджує, що порох вульканїчний, який в так великій масї викинули вулькани Мон-Пеле і Ля-Суфрієр, будемо мати також в Европі. Будемо проте сьвідками дуже червених заходів сонця, а полумінь ґазових лямп на улицях окружена буде обвідкою зеленавого кольору. Таке саме з'явище обсервовано вже в Европї в р. 1883 по вибуху вулькану на острові Кракатоа. Понеже порох вульканїчний має спричинювати ся до твореня ся капель дощевих, проте лїто в сїм роцї після гадки анґлїйского вченого — має бути вогке. Слушність тих припущень потверджує вже подекуди зявище, яке обсервовано минувшої недїлї в Швайцарії в кантонї Люцерни. Именно упав там снїг сїрої краски, котрий по стопленю ся полишив на траві і деревах осад подібний до попелу. Без сумнїву був се попіл вульканїчний з Мон-Пеле. Впрочім поживемо — то побачимо.

— Злодійска чемність. З нагоди недавної подорожи президента францускої республики п. Любета до Петербурга, прибуло там також дуже много. францускиx журналїстів. Одному з них, кореспондентови „Таймса“, П. Міллерови, лучила ся така немила, впрочім досить звичайна пригода: скрадено єму 100 рублів і ріжні важні папери. Не булоби однак в тім нїчого надзвичайного, бо крадежи подібні лучають ся дуже часто, як би не дальше досить дивне поведене злодія, котре на крадїж сю звернуло увагу. Ото п. Міллер одержав по крадежи дуже чемний лист, в котрім злодій просить о прощене за сповнену крадїж та розводить ся дальше над ріжними питанями суспільними, а при кінци листу повідомляє его, що папери свої і нотатки може п. Міллер відобрати в поліції, куди їх чемний злодій відіслав почтою. Кореспондент удав ся до поліції і там знайшов дійстно всї свої документи, але розуміє ся — без 100 рублів.

— За честь мужа. Суд в Баляша-Дярмат на Угорщинї судив сими днями одинокy в своїм родї сумну справу. В маю минувшого року засудили були стаціонованого в Льосончи капітана Юліюса Коха на два роки вязниці і позбавили его ранґи офіцирскої. Нещасливий на дармо обставав при тім, що гроші пропали єму в якийсь невиясний спосіб, а авдиторіят мусїв поступити собі з цїлою строгостию. Підчас коли Кох відсиджував вже свою кару, сказала его жінка сьвященикови на сповіди, що то она взяла свому чоловікови потайком гроші і ужила їх для себе. Сьвященик порадив їй, щоби она сама ставила ся перед судом. Розпочало ся слїдство а при головній розправі ставав за сьвідка нещасливий еї чоловік. Жінка з плачем просила, щоби еї засудили, бо як би еї увільнили, то она зробила би собі смерть і своїм дїтям. Суд засудив еї на шість місяців арешту, а засуджена з радостию приняла вирок. Питане тепер, що зробить суд войсковий з нещасливим офіцирoм.

— Будинок висоти 1500 стіп наміряє поставити американьский архитект Бріс. Дім той буде мати 125 поверхів, 6.000 комнат, 10.000 вікон і буде висший від вежі Айфеля в Парижи о 500 стіп з горою. В будинку тім буде могло помістити ся 30.000 людий, а має функціонувати 50 вінд електричних. Кошта будови обчислені на 30 мілїонів долярів. Архітект доказує, що дім той помимо своєї кольосальної висоти буде сильнїйший і тревалїйший від инших дотеперішних будинків.

так закусила зуби, що аж кров на них показала ся.

Она то відчувала, що він добре робить і сповняє велике дїло, і що пропав би, скоро би его увага лиш на хвильку відвернула ся від его страшної дороги.

Тепер станув вже він коло Рамеріґо, привязав до себе один конець звязаних в шнур плащів і хуст, дав другий конець Рамеріґови, котрий держав ся футрин вікна і наставив ся знову скакати.

Неферт виділа, як він наставив ся до скоку, она обома руками затулила собі уста і замкнула очи, а коли їх знову отворила, перший скок вже був удав ся, та й при другім охоронили его небесні від нещастя. При третім наставив єму Рамзес руки і не дав упасти. Коли він відвязував шнур від себе і привязував до кінця якогось вистаючого балька, держав его король і помагав єму.

Рамері пустив тогди другий конець тяжкого шнура з плащів та й собі скочив за Меною.

Та й князеви, котрий вже в Сетївім домі вправляв ся в ґімнастичних забавах, удали ся ті страшні кроки і незадовго станув фараон виратуваний на земли.

За ним спустив ся Рамері а наконець і Мена, котрому улюблена жінка обтерла піт з чола на безпечній земли.

Рамзес побіг зараз до північного кінця палати, де мешкала Бент-Анат. Він застав еї тут живою і здоровою але з заломаними руками, бо еї молоденька улюблена Уарда пропала десь в полуміни збудивши еї і виратувавши при помочи свого батька.

Кашта бігав попід горіючу стїну палати, рвав на собі волосє і то з цїлої сили кликав свою дитину, то надслухував заперши дух в собі.

Треба хиба було не мати розуму, щоби скакати на здогад у величезний горіючий будинок.

Король побачив нещасливого і дав єму до помочи вояків, котрим приказав розвалити стїну давнїйшого помешканя Бент-Анати, щоби пропавшу ратувати.

Кашта казав дати собі сокиру і підняв еї як би хотїв рубати.

Аж ось здавало ся єму, що коло якоїсь віконницї на долинї, котру на приказ Катуті замкнено,чує,як би хтось із середини в ню гримав.

Він пішов за тим голосом.

То не здавало ся єму, але таки на прав ду хтось гримав.

З цїлої сили запхав він сокиру межи стїну а віконницю і виважив еї а із зробленого так отвору бухнув густий дим і перед ним станув якийсь чоловік що хитав ся в димі як би в гутій мрацї і держав на руках Уарду.

В тій же хвили скочив Кашта до будинку повного диму та искор, вхопив доньку від чоловіка, що еї виратував, а котрий вже й сам душив ся, виніс еї на двір і коли еї положив на безпечнім місци на землю та нахилив ся і поцїлував еї в замкнені еї повіки, та сльози стали єму в очах, а перед его душею показав ся образ тої невісти, що еї зродила і що украшала его жите як та одна однїсенька пальма пустиню, на котрій нема деревини.

Але лиш на малесеньку хвилю дав він волю тим чувствам.

Бент-Анат сама взяла єму Уарду з рук, а він побіг назад до горіючого дому.

Він пізнав добре того, що виратував его дитину; то був єврей Небзехт, котрий від того часу як були на Синаю, не відступав від княгинї і яко еї прибочний лїкар знайшов приміщене з еї дружиною в комнатах призначених для неї.

Через отвір по виваженю віконницї дістав ся продув до середини. Крізь вікно бухнула тепер полумінь, але Небзехт все-таки жив, бо було добре чути крізь дим і полумінь, як він там стогнав.

Кашта вихопив ся ще раз на вікно.

Люди, що стояли по за ним виділи, що стеля в комнатї до котрої він лїз, зачинає вже валити ся і остерігали его; ба, й сам король просив его, щоби він вернув ся. Але рудий бородач сидїв вже на вікнї і ще лиш відозвав ся звідтам: Я записав ся єму моєю кровою, він два рази виратував мою дитину, а я єму тепер за то відплачу ся! — та й щез в горіючім будинку.

За хвильку опісля показав ся знову з Небзехтом на руках, котрого біла одїж була вже зітлїла.

Видко ще було, як він зі своїм тягаром підходив що раз близше до вікна. Сотка вояків а між ними і Пентаур приступили були близше, щоби єму помагати і вхопили непритомного лїкаря на руки, котрого подав їм Кашта через вікно.

Рудий бородач хотїв і собі за ним лїзти, але заким ще міг вихопити ся на вікно, завалила ся над ним стеля і привалила честного сина парашіта.

Поет сидїв заговорившись зі старшим єреєм, коли роздав ся крик, що горить. Він довідав ся, що не єсть сином городника, а походить із одного з найблагороднїйших родів в краю. Єму усунулись з під ніг основи его внїшного житя, Аменї'го оповіданє видвигнуло его з пороху на поміст палати, а мимо того не зробило то на Пентаурі анї нїякого незвичайного враженя, анї не втїшило его дуже, бо він так вже дуже привик був приймати горе і радість не із внї, але із свого внутра.

— Лодка з перед 2000 літ. З Льондона доносять о цікавім відкритю в графстві Майо в Ірляндиї. Робітники, копаючи торф, натрафили рискалями на якийсь твердий предмет, котрий на разї уважали за велику домовину. По кількагодиннім копаню переконали ся однак, що мають до діла з лодкою дуже дивної форми, зробленою з вижлобленого дубового пня. Лодка тая є правдоподібно дуже старим памятником минувшини. Є 46 стіп довга, і нема на ній найменшого сліду зіпсутя. Дерево єсть так тверде, що ріжні знаряди столярскі ледви який такий слід лишають. Обчисляють, що лодка та могла би помістити 20 осіб. Є се дуже цікавий відкіп, який числить певне около 2000 літ. Матеріялом охоронним для лодки був торф, в котрім, як відомо, переховують ся дуже добре навіть такі річи, як стріли з вістрем кремінним, прицїпленим до деревця ниткою сильно скрученою. Відкіп ірляндский буде небавом уміщений в музею в Дублїнї.

— Магараджа Джайпуру, король індийский, прибув вже до Льондону, аби бути присутним на коронациї. До Кале вислано по него спецiяльний корабель: „Князь Уельский“, а в Доврі на земли англійскій привитано его пушочними вистрілами. Індийский гість їде з немалим баґажом. Поклад корабля: „Князь Уельский“ був закинений 600 паками; виношено їх з корабля через дві години, нікому не вільно було діткнути ся куфрів, кошів і т. п. лише личній службі магараджи, — чужа поміч була виключена. Найбільше клопоту було з перевезенем на берег боклаґів зі сьвятою водою Ґанґесу. В подорожи тій супроводжує магараджу его перший міністер. Кошта подорожя і побуту мають виносити около 750.000 фунтів штерлінґів (около 16,000.000 кор.)

— Королева Вільгельміна. Одна англійска ґазета оповідає слїдуючу історию о королевій нїдерляндскій: Права і вага еї достоїньства вже в першій молодости обходили еї дуже. Коли мала літ девять, візвала першого міністра до себе, і заявила єму, що посваривши ся зі своєю французскою ґувернанткою, відправила еї. — Відправлено еї в неласці, — казала тоді королева, — і прошу се оголосити в відомостях двірских. Міністер з як найбільшою повагою прирік се зробити, і спитав зовсім поважно: „А коли Ваша милість каже еї повісити?“. Учувши се, королева занепокоїлась, але міністер говорив дальше: „Єсть в тім краю звичай, що кождий, хто попав в неласку, мусить бути повішений, а перед тим має бути ще тортурований і упечений, а Ваша Милість мусить бути присутна при тій церемонії. — Міністер не вспів ще докінчити опису видуманих кар, як королева утікла, трясучись цїла зі страху. Більше однак клопоту з королевою мав начальник почт. Коли королева Вільгельміна мала літ дванайцять, протестувала королева дуже енерґічно против марок почтових, на котрих, як їй здавало ся, виглядала дуже дитинно. Коли знов стала повнолїтною, то ті самі марки ненавиділа молода королева з цїлого серця, і просто гнївали еї, понеже виглядала на них за стара.

Телеґрами.

Льондон 20 червня. Ірляндска партия парляментарна ухвалила не брати участи в коронацийних торжествах. В днях коронациї відбудуть ся в Дублинї і инших ірляндских місцевостях протестуючі віча.

Берлин 20 червня. З Шанґаю доносять, що в Хінї вибухла холера і ширить ся з великою силою.

Інсбрук 20 червня. Вчера в кількох околицях краю дало ся чути сильне землетрясене.

Гаґа 20 червня. Міністер справ заграничних поручив голяндскому послови в Льондонї, аби постарав ся у анґлійского правительства о увільнене тих голяндских підданих, котрі були увязнені в полудневій Африці в часї анґлійско-бурскої війни.

— Хто потребує сьвіжого гірского воздуха для скріпленя здоровля, нехай приїзджає до Білих Ослав, де найде у К. Петровского, властителя „Торговлї“ одвітне удержане по 90 кор. місячно від особи. Місцевість та положена 9 клм. від Делятина, а має далеко лагіднїйший воздух як Яремче.

Скоро почув крики, що горить, побіг до огню і коли побачив небезпечність, яка грозить Рамзесови, станув на чолї многих борців, що прибігли з табору, щоби подати поміч фараонови із середини дому.

Межи возовими борцями, які за ним пішли, був також і Катутин легкодушний син, котрий відзначив ся був під Кадешем, і хотів тут скористати з нової нагоди та показати свою відвагу. Стіни стали валити ся і заперли дорогу сьмілій громадці, котра аж тогди відступила ся, коли многі з неї подушили ся або згинули убиті горіючими бальками. Перший що тут згинув, то був брат Неферти, Катутин син.

Уарду занесли до найблизшого намету. Єї красна головка, спочивала у Бент-Анати на колїнах, а Неферт старала ся привести еї до житя натираючи їй виски скріпляючими ліками.

Уста дївиці порушились легонько. Перед еї душею стануло ще раз то все, що она в послїдних годинах пережила і перетерпіла. Виділа, як бігла з своїм татом через табор, а відтак звістною їй дорогою до комнат княгинї, підчас коли він виважив двері, котрі Катуті була замкнула; побачила перед собою збуджену Бент-Анат, котра пішла за нею з цїлим своїм двором; пригадала собі, мов би крізь сон той страх, який почула, коли перед самими дверми, котрими могла ся була вратувати, пригадала собі, що забула в скрини свою дорогоцїнність, одиноку спадщину по своїй покійній матери, і вернула ся борзо за нею так, що ніхто еї не видів, лиш один лікар Небзехт.

Ще раз пережила той страх, який відчула, заким сховала ту дорогоцїнність за пазуху, а відтак і той великий перестрах, який еї взяв, коли вертаючи назад побачила перед собою дим і полумінь. Відчула знову, як еї сили опускали, і їй здавало ся, як би еї той якийсь дивний, біло убраний єрей взяв знову на руки. Виділа в снї ще раз его очи, котрі з великою ніжностию на ню споглядали і усьміхнула ся нїби трохи з вдячн сти нїби з якогось гнїву, коли пригадала собі той маленький поцілунок, котрий він зложив на еї уста, заким сильнїйші руки еї батька взяли еї від него.

— Яка она красна! — відозвала ся Бент-Анат. Менї здає ся, що бідний Небзехт не помиляв ся, коли розповідав, що еї мати була донькою якогось вельможі із заграниці. А чи ти виділа коли делїкатнїйші ручки і ніжки як у неї. А яка у неї біленька та провора шкірка як би фенікійске скло.

Глава чотирнайцята.

Підчас коли другині відтерли Уарду і з щирою любовю еї доглядали, ходила Катуті занепокоєна по своїм наметі то в одну то в другу сторону.

Зараз по тім, коли она вибрала ся пишком підпалювати хату, розбудив малий Шерау своїм криком еї доньку і она побачила, що еї не було на постели, коли она, дрожачи на нїлім тїлі, вернула назад від свого злочину.

Тепер дожидала надармо Нему і Паакера. Єї старшина двірский, котрого она висилала кілька разів розвідувати ся, чи не вернув намістник, приносив заєдно заперечуючу відповідь, а до того приніс ще й звістку, що знайшов тїло старої Гект серед дороги.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).